

Súd: Okresný súd Liptovský Mikuláš
Spisová značka: 6C/110/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5612210668
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 12. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Žišková
ECLI: ECLI:SK:OSLM:2013:5612210668.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Liptovský Mikuláš, samosudkyňou JUDr. Ivetou Žiškovou, v právnej veci navrhovateľa POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, (sp. zn. 4567-ISTINA RS), proti odporkyni Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, IČO: 00 166 073, (sp. zn. 33966//2013/34), v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

Návrh sa z a m i e t a.

Účastníkom sa náhrada trov konania n e p r i z n á v a.
Návrh na prerušenie konania sa z a m i e t a.

o d ô v o d n e n i e :

Návrhom na začatie konania, doručeným tunajšiemu súdu 27. 09. 2012, sa navrhovateľ voči odporkyni domáhal náhrady škody vo výške 5536,34 eur, nemajetkovej ujmy 1 107,27 eur a náhrady trov konania. Návrh odôvodnil tým, že podal návrh na vykonanie exekúcie proti povinnej J. C., G.. XX. XX. XXXX pre vymoženie pohľadávky priznanej exekučným titulom. Exekučné konanie sa viedlo pod sp. zn. Ex 5222/2011. Tvrdil, že súdny exekútor v snahe postupovať pri nútenom vymáhaní pohľadávky navrhovateľa efektívne a účinne, predložil návrh na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom mieste a vecne príslušnému Okresnému súdu Liptovský Mikuláš a požiadal ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučný súd aj napriek svojej povinnosti rozhodnúť o udelení poverenia v lehote 15 dní od doručenia žiadosti, rozhodol až 01. 07. 2011 tak, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol, v dôsledku čoho došlo k omeškaniu po uplynutí zákonom stanovenej doby viac ako 88 dní. Prejednávaná vec pritom nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu. Podľa navrhovateľa neexistovala a neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými priesťahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia pristúpil až po veľmi dlhej dobe. Na základe uvedeného si navrhovateľ z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu uplatnil náhradu majetkovej škody vo výške 5 536,34 eur predstavujúcu náhradu istiny s príslušenstvom, ktorá viac nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občianskom súdnom konaní vedenom proti dlžníkovi zo záväzkového zmluvného vzťahu, založeného zmluvou o úvere. V tejto časti navrhovateľ návrh odôvodnil v tom smere, že mohol vďaka skorému rozhodnutiu exekučného súdu v zákonnej lehote včas, efektívne a účinne uskutočniť rad iných krokov, smerujúci k zvýšeniu úspechu mimosúdneho zabezpečenia vymožitelnosti jeho pohľadávky a jej príslušenstva. Okrem náhrady majetkovej ujmy si uplatnil aj náhradu nemajetkovej ujmy z dôvodu vnútorných zásahov do spoločnosti, ovplyvňovania podnikateľského plánovania a rozhodovania, porušenia jeho práv, straty legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav

predpokladaný zákonom, straty dôvery v právo a v spravodlivé riešenie veci a zamedzenia vymoženía pohľadávky cestou exekúcie. Navrhovateľ si vyčíslil nemajetkovú ujmu v sume 1 107,27 eur, t. j. 20 % z uplatňovanej istiny s príslušenstvom.

Odporkyňa s návrhom nesúhlasila a navrhla ho zamietnuť. Návrh je podľa jej názoru zmätočný, nakoľko v ňom absentuje údaj o spisovej značke príslušného exekučného konania, o dátume doručenia podania na súd, ako aj o dátume, kedy sa navrhovateľ dozvedel o vzniku škody. Navrhovateľ zároveň nepredložil ani jeden relevantný dôkaz, ktorý by preukazoval existenciu predmetného exekučného konania, vznik skutočnej škody a nemajetkovej ujmy. V skutočnosti navrhovateľ prenáša celú dôkaznú povinnosť na súd, napriek tomu, že dôkazné bremeno znáša sám. Odporkyňa považuje tvrdenia navrhovateľa o tom, že nemá vedomosť o spisovej značke ním uvádzaného exekučného titulu, za klamlivé a zavádzajúce minimálne preto, lebo iba oprávnený v exekučnom konaní má mať záujem relevantným a jednoznačným spôsobom identifikovať konanie, v ktorom mu mala byť spôsobená škoda. V danom momente nie je jasný ani titul nároku na náhradu škody, keďže navrhovateľ namieta nezákonné konanie v podobe nerozhodnutia o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom ustanovenej lehote, ale zároveň aj nesprávny úradný postup v podobe prietahov. Ani po vyžiadanej súčinnosti v rámci predbežného prerokovania navrhovateľ nepreukázal, že by využil možnosť podania sťažnosti na zbytočné prietahy predsedovi okresného súdu, resp. možnosť podania ústavnej sťažnosti, čiže že by využil účinné prostriedky nápravy na urýchlenie konania. Podľa odporkyne všeobecný súd nie je oprávnený posudzovať prietahy v konaní, túto právomoc má iba predseda súdu alebo Ústavný súd Slovenskej republiky. V nadväznosti na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody odporkyňa uviedla, že prvé žiadosti jej boli doručené 23. 04. 2012. Návrh na začatie konania bol podaný pred uplynutím zákonnej šesťmesačnej lehoty, v dôsledku čoho ide o predčasne uplatnený nárok. Odporkyňa zdôraznila, že navrhovateľ napriek výzve Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky neposkytol žiadnu súčinnosť na predbežné prerokovanie, čím zmaril akúkoľvek možnosť predbežne prerokovať nárok na náhradu škody, o ktorý sám požiadal. Nakoľko navrhovateľ nepreukázal požadované skutočnosti, nebol ochotný preukázať, kedy sa dozvedel o škode ako ani neunesol dôkazné bremeno o vzniku majetkovej škody, odporkyňa nepovažuje jeho nárok za predbežne prerokovaný. V nadväznosti na tvrdené prietahy v konaní odporkyňa poukázala na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I ÚS 16/02, podľa ktorého pri posúdení, či došlo k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, súd prihliada síce na lehoty, ktoré sú uvedené v ústave alebo v zákone, ale ich nedodržanie nepovažuje automaticky za porušenie uvedeného základného práva, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci. Pojem zbytočné prietahy je autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na lehoty uvedené v zákone. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci ani v týchto prípadoch postup dotknutého štátneho orgánu nemusí sa vyznačovať takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle článku 48 ods. 2 ústavy. Pokiaľ ide o uplatnený nárok, navrhovateľ nepreukázal vznik ani výšku škody, pričom uplatnenú náhradu vecných nákladov nemožno považovať za škodu ani za ušlý zisk podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. Požadovať paušálne sumy je podľa odporkyne nesprávne a účelové. Škodu je potrebné preukázať, inak by dochádzalo k ľubovoľnému a subjektívnemu vyčíslovaniu škody. V nadväznosti na uplatnenú náhradu nemajetkovej ujmy odporkyňa uviedla, že poskytovanie finančného zadosťučinenia nie je automatické a podlieha podrobnému skúmaniu zo strany ústavného súdu. Pocity členov riadiacich orgánov spoločnosti v podobe frustrácie, úzkosti, neistoty a nedôvery sú irelevantné, nakoľko si náhradu škody a nemajetkovej ujmy uplatňuje spoločnosť ako právnická osoba. Odporkyňa svoju obranu v konaní odôvodnila aj dobrými mravmi podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Poukázala pritom na podnikateľskú činnosť navrhovateľa, ktorého obchodné praktiky na trhu spotrebiteľských úveroch podmienili všetky zložky štátnej moci zamerať svoju pozornosť na ochranu spotrebiteľských práv. Z listu Európskej komisie Generálneho riaditeľstva pre spravodlivosť číslo JUST/A3/RM/kb D (2010) 1360, adresovaného stálemu predstaviteľovi SR pri Európskej únii vyplýva, že Európska komisia v súvislosti s podnikateľskými praktikami navrhovateľa dostala sťažnosti od slovenských spotrebiteľov, ako aj slovenského združenia na ochranu spotrebiteľov. Útvary Komisie sa o uvedenom dozvedeli aj prostredníctvom návrhu na začatie prejudiciálneho konania, podaného Krajským súdom v Prešove podľa článku 267 zmluvy. Navrhovateľ a jeho podnikateľská činnosť je vnímaná verejnosťou negatívne v tom zmysle, že využíva neprijateľné podmienky a zneužíva slabé finančné a právne vedomie nízkoprijmových osôb. Asociácia organizácií splátkového predaja ho zároveň pre jeho praktiky vylúčila zo svojich radov. Odporkyňa na základe uvedeného tvrdila, že v takýchto prípadoch súdna moc musí pozornejšie skúmať akékoľvek podanie navrhovateľa, najmä v prípade návrhu na vykonanie exekúcie, kde v prípade navrhovateľa automaticky nastáva zvýšené riziko

ohrozenia alebo porušenia práva spotrebiteľa (povinného v exekučnom konaní). S prihliadnutím na charakteristiku správania sa navrhovateľa, je jeho nárok na náhradu škody voči štátu v rozpore s dobrými mravmi, keďže uplatnená škoda mu mala vzniknúť pri spornej a negatívne posudzovanej podnikateľskej aktivite. Navrhovateľ nepreukázal atribúty zodpovednostného vzťahu, vrátane príčinnej súvislosti, a to priameho a bezprostredného vzťahu príčiny a následku vo vzťahu k vzniknutej škode. Podľa odporkyne si navrhovateľ stav, v ktorom sa ocitol, zavinil sám, spôsobom vykonávania podnikateľskej činnosti, pričom v súčasnosti je zrejmé, že si uplatňuje ničím neodôvodnené a ničím nepreukázané čiastky v podobe majetkovej škody alebo nemajetkovej ujmy. Odporkyňa preto navrhla návrh zamietnuť.

Vo veci bolo nariadené pojednávanie na deň 05. 12. 2013 na ktoré sa účastníci nedostavili. Odporkyňa svoju neúčasť včas ospravedlnila a navrhovateľ na predvolanie reagoval návrhom na zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu. Navrhovateľ zároveň opätovne podal návrh na prerušenie konania a to z rovnakých dôvodov, pre ktoré súd uznesením zo dňa 27. 06. 2013, č. k. 6C/110/2012-38 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline zo dňa 11. 09. 2013, č. k. 10Co/398/2013-54 jeho skorší návrh na prerušenie konania zamietol. Na základe vyššie uvedeného súd v súlade s § 101 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) prejednal vec aj v neprítomnosti účastníkov, pričom prihliadol na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy.

Z exekučného spisu tunajšieho súdu 10Er/476/2011 bolo zistené, že oprávnený POHOTOVOŠŤ, s. r. o., zastúpený advokátskou kanceláriou Advocate, s. r. o., sa domáhal voči povinnej J. C., G.. XX. XX. XXXX, K. T. XX, L. M., vymoženia pohľadávky 1 545,83 eur, zmenkového úroku vo výške 0,25 % denne z dlžnej sumy 1 545,83 eur od 25. 05. 2010 do zaplatenia, zákonného úroku vo výške 6 % ročne z dlžnej sumy 1 545,83 eur od 19. 10. 2010 do zaplatenia, trov konania 372,51 eur a trov exekúcie oprávneného v sume 189,60 eur. Exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská, a. s., so sídlom Karloveské rameno 8, Bratislava, sp. zn. SR 13066/10 zo dňa 10. 01. 2011, ktoré vydal rozhodca JUDr. Miroslav Rác. Návrh na vykonanie exekúcie bol spísaný advokátom oprávneného JUDr. Martinom Máčajom, konateľom Advocate, s. r. o., do zápisnice súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého dňa 04. 04. 2011. Súdny exekútor zaevidoval tento návrh pod sp. zn. Ex 5222/11 a dňa 02. 05. 2011 doručil tunajšiemu súdu žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Tunajší súd prípisom zo dňa 16. 05. 2011 vyzval rozhodcovský súd o predloženie doručky preukazujúcej doručenie rozhodcovského rozsudku, na čo reagoval rozhodcovský súd elektronickým podaním doručeným 20. 05. 2011. Uznesením zo dňa 31. 05. 2011, č. k. 10Er/476/2011 - 19 súd zamietol žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Predmetné rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 29. 06. 2011 a uznesením zo dňa 15. 07. 2011, č. k. 10Er/476/2011 - 23, ktoré nadobudlo právoplatnosť ňom 11. 08. 2011, bolo exekučné konanie zastavené.

Súd sa oboznámil aj so Znaleckým posudkom č. 1/2013 zo dňa 24. 06. 2013, vypracovaným doc. JUDr. PhDr. Miroslavom Slašťanom, PhD., na základe žiadosti navrhovateľa o zistenie, či je právom Európskej únie zakázané, aby majetkové spory, v ktorých je zmluvnou stranou spotrebiteľ, mohli byť rozhodované rozhodcom alebo rozhodcovským súdom v rozhodcovskom konaní. Zo záverov predmetného znaleckého posudku vyplýva, že znalec po preskúmaní jednotlivých záväzných prameňov práva Európskej únie, súvisiacich nezáväzných prameňov práva Európskej únie a judikatúry Súdneho dvora Európskej únie dospel k názoru, že právo Európskej únie nezakazuje, aby majetkové spory zo spotrebiteľských zmlúv mohli byť riešené v rozhodcovskom konaní.

Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov v znení do 31. 12. 2012, štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takýmto postupom spôsobená škoda.

Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Po vykonanom dokazovaní súd vyhodnotil návrh ako nedôvodný. V prvom rade navrhovateľ žiadnym spôsobom nepreukázal naplnenie znakov zodpovednostného vzťahu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom exekučného súdu. Zodpovednosť štátu za škodu vzniká tým, že v dôsledku nesprávneho úradného postupu vznikla skutočná škoda, pričom medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody je príčinná súvislosť. K nesprávnemu úradnému postupu malo prísť tým, že exekučný súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia po 88 dňoch od doručenia žiadosti. Toto tvrdenie navrhovateľa sa vykonaným dokazovaním ukázalo ako nepravdivé. Žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia bola súdu doručená dňa 02. 05. 2011 a dňa 31. 05. 2011 súd zamietol žiadosť o udelenie poverenia, nakoľko návrh na vykonanie exekúcie bol nedôvodný, pričom toto uznesenie sa stalo právoplatným dňom 29. 06. 2011. Nesprávnym úradným postupom môže byť akákoľvek činnosť súdu spojená s výkonom právomoci, v súvislosti s ktorou dôjde k porušeniu pravidiel ustanovených právnym poriadkom. Bezpochyby, jedným z takýchto pravidiel sú aj zákonné lehoty na rozhodnutie súdu. V čase začatia exekučného konania Ex 5222/11 však už nebola zákonom stanovená 15-dňová lehota na rozhodnutie súdu o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ktorú upravoval Exekučný poriadok v znení platnom do 31. 05. 2010. Zákonom č. 144/2010 Z. z., bolo novelizované ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku tým spôsobom, došlo k upusteniu od povinnosti exekučných súdov rozhodovať o žiadostiach súdnych exekútorov o udelenie poverenia na vykonanie exekúcií na podklade rozhodcovských rozsudkov a notárskych zápisníc v 15 dňovej lehote. Potom nerozhodnutie o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v 15-dňovej lehote nemôže byť porušením práva účastníka konania na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.

Vzhľadom na skutočnosť, že súdu bolo z iných konaní známe, že rozhodcovský súd, na ktorý sa oprávnený obracal so svojimi žalobami, nepostupoval v konaniach v súlade so zákonom o rozhodcovskom konaní, bolo nevyhnutné preskúmať, či predložený exekučný titul spĺňa podmienku vykonateľnosti. Potom lehota, v ktorej súd rozhodol o žiadosti súdneho exekútora je adekvátne všetkým úkonom, ktoré bolo potrebné vykonať, čo potvrdzuje sama skutočnosť, že exekučný súd v tomto štádiu konania zistil, že návrh na vykonanie exekúcie je nedôvodný. Nemožno taktiež opomenúť skutočnosť, že navrhovateľ a následne súdny exekútor podávali návrhy na vykonanie exekúcie hromadne. Pokiaľ navrhovateľ postupoval takýmto spôsobom, musel si byť sám vedomý, že objektívne môže nastať situácia, že súd nebude môcť rozhodnúť o všetkých jeho návrhoch v lehote 15 dní. Z uvedeného je zrejmé, že postup exekučného súdu v predmetnom konaní nebol ojedinelý, ale objektívne si ho vyžiadala situácia vzniknutá s tým, že navrhovateľ doručoval prostredníctvom súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého na slovenské exekučné súdy enormné množstvá návrhov na vykonanie exekúcie. Vzhľadom na podnikateľské praktiky navrhovateľa a zrejmy rozpor jeho konania so spotrebiteľským právom, bolo preto namieste dôsledne preskúmať každú jednu vec, a nie len formalistickým spôsobom udeliť poverenie na vykonanie exekúcie. Navrhovateľ žiadnym spôsobom nepreukázal ani výšku uplatnenej škody. Navyiac, za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci sa uhrádza skutočná škoda, pričom z uplatnených súm vyplýva, že navrhovateľ požaduje akúsi paušálnu náhradu, čo potvrdzuje aj skutočnosť, že náhrady sú totožné s náhradami v iných konaniach vedených na tunajšom súde. Navrhovateľ neunesol ani dôkazné bremeno príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Už len samotná špecifikácia majetkovej škody vylučuje, aby navrhovateľovi v súvislosti s tým, že súd nerozhodol o žiadosti o udelenie poverenia v zákonnej lehote, vznikla škoda tak, ako si ju uplatnil. Navrhovateľ si prakticky voči odporkyni uplatňuje právo z bezprávia, ktoré privodil. Pri rozhodovaní súd zobral do úvahy najmä skutočnosť, že exekučné konanie, z ktorého si navrhovateľ odvodzuje svoj nárok, bolo právoplatne zastavené z dôvodu nevykonateľného exekučného titulu. Pokiaľ ide o náhradu nemajetkovej ujmy, táto v prípade vzniku zodpovednosti štátu, patrí poškodenému iba za splnenia podmienok uvedených v § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. Ak by bol v konaní preukázaný vznik zodpovednosti štátu za nesprávny úradný postup exekučného súdu, je vzhľadom na osobu navrhovateľa, závažnosť vzniknutej ujmy, okolnosť, za ktorých k nej došlo a závažnosť následkov, ktoré mali navrhovateľovi vzniknúť, náhrada nemajetkovej ujmy vylúčená. V prvom rade súd poukazuje na to, že exekučné konanie, v nadväznosti na ktoré si navrhovateľ uplatnil svoj nárok, bolo nedôvodné od začiatku, pričom k jeho zastaveniu došlo výlučne zavinením navrhovateľa. Z bezprávia, ktoré navodil navrhovateľ pri tvorbe exekučného titulu, nemôže vzniknúť žiadne jeho právo a konanie podľa ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. nemôže slúžiť ako určitá satisfakcia pre účastníka, ktorý nebol v súdnom konaní svojou vinou úspešný. Navyše si navrhovateľ zvolil súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého, vo vzťahu ku ktorému Ústavný súd Slovenskej republiky zaujal názor v náleze zo dňa 13. 04. 2011, sp. zn. III. ÚS

322/2010, podľa ktorého skutočnosť, že bol zamestnancom navrhovateľa, je okolnosťou vylučujúcou ho z vykonávania exekúcie podľa § 30 ods. 1 Exekučného poriadku. Z týchto dôvodov súd vyhodnotil návrh ako nedôvodný aj v časti uplatnenej nemajetkovej ujmy. Návrh je v tejto časti aj v rozpore s dobrými mravmi, nakoľko v súvislosti s podnikateľskými aktivitami navrhovateľa v oblasti spotrebiteľských úverov bolo na základe viacerých sťažností zo strany Európskej komisie skúmané, či zo strany Slovenskej republiky nedochádza k porušovaniu Zmluvy o fungovaní Európskej únie. Na základe vyššie uvedeného súd návrh zamietol.

Náhradu trov si uplatnili obidvaja účastníci konania. Navrhovateľ v konaní nebol úspešný a odporkyňa, ktorá mala v konaní úspech, si trovy nevyčísľila a ku dňu vyhlásenia rozsudku zo spisu žiadne ani nevyplývali. Súd preto rozhodol o náhrade trov tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

Písomným podaním zo dňa 29. 11. 2013 požiadal navrhovateľ o zrušenie nariadeného pojednávania a o prerušenie konania až do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva navrhovateľa na zákonného sudcu a práva na nestranný súd a ktorej dôsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu vo veci nevyhlásenia sudcu povereného prejednaním veci. Vzhľadom k tomu, že ide o totožný návrh s rovnakými dôvodmi, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté, súd opätovný návrh posúdil ako nedôvodný a v rozpore so zásadou rýchlosti a hospodárnosti konania. Pre úplnosť súd uvádza, že navrhovateľ opätovne neuniesol dôkazné bremeno tvrdenia, že ním spomínaná sťažnosť, na ktorú sa v návrhu odvoláva, bola doručená Ústavnému súdu Slovenskej republiky, čo mu bolo vytýkané aj v rozhodnutí, ktorým súd zamietol jeho prvý návrh na prerušenie konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Žiline v dvoch vyhotoveniach.

Podľa § 205 ods. 1 O. s. p., v odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sleduje, dátum, podpis) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Podľa § 205 ods. 2 O. s. p., odvolanie proti rozsudku, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že:

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 205 ods. 3 O. s. p. rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov.